

Στήσετε και κρατείτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' τισχ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 22 Ἰουλίου 1957 (Π.Ο.Η.)
"Ἔτος ΙΒ'. Ἀριθ 265 Τμητὴ Φύλλου Δεχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησία δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἑξάμ. δολ. 2.— Ἐτησία δολ. 4

ΧΑΡΙΝ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

"Ανευ αὐτῆς τῆς προϋποθέσεως δὲν ἐννοοῦμεν τὰ λάβωμεν μέρος καὶ νὰ καταδικάσωμεν Ἀρχιερεῖς, διότι καὶ μετὰ τὴν καταδικὴν καὶ τὸν ἀντεῖθεν σάλον τὸ ζήτημα θὰ μένῃ ἄλυτον καὶ ἡ φθορὰ τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας θὰ εἶναι ἀνυπολόγιστος».

(Ἐκκλησία» Ἀρ. 22 τῆς 1-6-1935)

Οἱ ἀνωτέρω λόγοι διευπλώθησαν ὑπὸ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Εἰρηναίου εἰς ὑπόμνημα πρὸς τὴν Σύνοδον, δι' οὗ μετ' ἄλλων δύο ἱεραρχῶν παρηγεῖτο τῆς θέσεώς του ὡς ἱεροδικαστοῦ καὶ ἤρνεῖτο νὰ δικάσῃ τοὺς τρεῖς Μητροπολίτας, πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον, Δημητριάδος Γερμανὸν καὶ Ζακύνθου Χρυσόστομον. Ἡ θέσις αὐτῇ μάλιστα ἐσχολιάσθη δυσμενῶς ὑπὸ τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου «Ἐκκλησία» (ἀρ. 25 τῆς 22-6-35) διὰ τῶν ἐξῆς. «Δὲν εἶναι σύμφωνον μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας τὸ σύστημα τῶν ἀπεργιῶν καὶ τῶν ἀποχῶν».

Θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ λοιπὸν ὁ Σεβασμιώτατος νὰ ἐρωτήσωμεν αὐτὸν εὐσεβῶς: Διατί δὲν ἠθέλησε νὰ δικάσῃ τοὺς τρεῖς Μητροπολίτας, διὰ τὴν προσχώρησίν τους εἰς τὸ κίνημα τῆς εὐσεβείας, τὸ χλευαστικῶς ἀποκαλούμενον ὑπὸ τῶν δοκησιόφων Παλαιομερολογητισμὸν; Ἐχομεν τὴν γνώμην, ὅτι οἱ βαδύτεροι λόγοι τοῦ τότε διαβήματος (ὅχι ἐκεῖνα, ποὺ ἐγράφησαν διὰ νὰ δικαιολογήσουν τὸ διάβημα) εἶναι ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ βαθεῖα πεποίθησις τοῦ Ἱεράρχου, ὅτι ἡ κίνησις τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου εἶναι σοβαρὸν ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα, μὴ δυνάμενον νὰ ἐπιλυθῇ δι' ἀπλῆς καταδικῆς τῶν ἡγετῶν του καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ διαπίστωσις ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐκλεκτοῦ Ἱεράρχου, ὅτι ἡ κίνησις τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, ἐφ' ὅσον προσέλαβε λαϊκὸν χαρακτήρα κατέστη οὕτως ἡ ἄλλως ἀκατανίκητος. Τὰς ἀπόψεις μας αὐτάς στηρίζομεν εἰς τὴν πρόβλεψιν τοῦ Ἁγίου Σάμου, ὅτι «τὸ ζήτημα θὰ μείνῃ ἄλυτον καὶ ἡ φθορὰ τοῦ

γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας θὰ εἶναι ἀνυπολόγιστος». Προφητικοὶ λόγοι!! Τὸ ζήτημα παρέμεινε ἄλυτον παρ' ὅλην τὴν θύελλαν τῶν διωκτικῶν μέτρων, ἧς ἐξέτιναξε εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ὑψηλοῦ Μυτιλήνης τὸν ἀείμνηστον Φλωρίνης ὡς ἐξόριστον, κατέχων ἐν σπουδῇ ὡς ἐκτελεσθέντα κατὰδικον εἰς τὸν λάκκον τοῦ νεκροταφείου τὸν ὁμολογητὴν ἐπίσκοπον Κυκλάδων Γερμανόν, ἐγέμισε μὲ τρεῖσας ἐκ τῶν πωγῶνων τῶν Παλαιομερολογιτῶν ἱερέων τὰ περισεύματα γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Παρέμεινε ἄλυτον, διότι ἀκριβῶς ἐπεξητήθη λύσις μακρὰν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς πραγματικότητος καὶ ἀντιλοῦσα τὸ κύρος ἀπὸ τὰς λέσχας τῆς πολιτείας. Ὅχι δὲ μόνον παρέμεινε ἄλυτον, ἀλλὰ καὶ «ἡ φθορὰ τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξε ἀνυπολόγιστος». Εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν ἠττήθη ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία. Ἡττήθη, διότι δὲν κατόρθωσε νὰ ἐκμηδενίσῃ τὸ κίνημα αὐτὸ τῆς εὐσεβείας ἠττήθη, διότι εἰς τὸ ἐξωτερικὸν κατεστηλιτεύθη ὁ διωγμὸς αὐτὸς καὶ ἐλήφθη ὡς ἐπιχείρημα διὰ νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν τακτικὴν δολικῶν καθεστώτων, τὰ ὁποῖα μετ' ἀνακουφίσσεως ἐπεδείκνυν τὴν γωνίαν τῆς Νοτιοδυτικῆς Εὐρώπης, τὴν Ἑλλάδα, δασκίς ἠνοχλοῦντο ἀπὸ τοὺς κατηγόρους των. Ἡττήθη, διότι ἠναγκάσθη νὰ ἀναγνωρίσῃ καταστάσεις, τὰς ὁποίας ἡ ἰδία προηγουμένως κατεδίκασε καὶ αἱ ὁποῖαι ἦσαν μακρὰν τῆς ἐπιθυμίας της. Οὕτω «ἀνεγνώρισε» τὴν εἰς ἐπίσκοπον χειροτονίαν τοῦ Πολυκάρπου Διώση καὶ Χριστοφόρου Χατζῆ, πρᾶγμα ὅπερ κατεδίκασε κατὰ τὸ 1935 καὶ γεγονός, ὅπερ οὐδέποτε θὰ εἶχεν ἐν νῷ.

Ἐδημιουργήθη λοιπὸν μία πείρα, ἀρετὰ σοβαρά. Καὶ ἀποροῦμεν πῶς ἀνῆρ τῆς περιωπῆς καὶ τῆς μορφώσεως τοῦ Μητροπολίτου Σάμου ἔρχεται τώρα, ἀναιρῶν ἑαυτὸν, νὰ συστήσῃ διωγμοὺς ἐναντίον τῶν Παλαιομερολογιτῶν. Τί συνέβη; Μήπως τὸ γῆρας τοῦ Ἱεράρχου ἐπεσκίασε τὴν μνήμην αὐτοῦ;

Καίζει ὁ Σεβασμιώτατος τὴν πολιτείαν, διότι δὲν λαμβάνει μέτρα ἐναντίον ἡμῶν. Ἀλλὰ τί παρῆμεινε εἰσέτι ἀχρησιμοποίητον, μετὰ τὴν ἐπαίσχυντον 45 πρᾶξιν, τὴν ὁποίαν μετὰ τόσου ζήλου ἐφῆρμοσε ὁ ἀνεκδιήγητος ἐκεῖνος Μπακόπουλος; Ἰσως ἔνι ἡ καθιέρωσις τῆς θανατικῆς ποινῆς! Δεκτὸν καὶ αὐτὸ καὶ εὐκταῖον! Ὅμιλεῖ περὶ ἐπιβεβλημένης προστασίας τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τῆς πολιτείας! Ἀλλ' ἀκριβῶς ἡ «προστασία» αὕτη διέφθειρε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν κατέστησε ἀνέντιμον θεραπαινίδα, κλίνουσαν τὸν αἰχένα ἐνώπιον πάσης Κυβερνητικῆς ἀδωώσεως.

Μία τοιαύτη λοιπὸν «προστασία» καὶ ἐὰν ἐκλείψῃ οὐδεμίαν ζημίαν θὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὴν πραγματικὴν Ἐκκλησίαν καὶ οὐχὶ εἰς τὸν Διοικητικοοικονομικὸν Ὀργανισμόν, τὸν φερομένον ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἐκκλησία». Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, τὴν ὁποίαν καὶ πῦλα Ἄδου δὲν δύναται τὰ καταλύσουν, δὲν φοβεῖται οὐδένα, οὔτε ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὰς μεμολυσμένας θωπείας μασσόνων καὶ διεφθαρμένων πολιτικῶν. Ὁ σύνδεσμος Ἑλλάδος καὶ Ἐκκλησίας εἶναι τόσον βαθὺς καὶ ἀκατάλυτος, ὥστε δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ νομικὰ σχήματα διὰ νὰ διατηρηθῇ, ἀλλὰ ἀπὸ πίστιν καὶ εὐσέβειαν, τὰς ὁποίας μόνον ἡ Ἀποστολικότης καὶ ἡ Ἀγιότης τῶν ποιμένων, τῶν Χριστομιμῶν ποιμένων, θὰ τροφοδοτῇ.

Ἐν τῇ σπουδῇ τοῦ ὁ Ἅγιος Σάμου νὰ ἐκδιώξῃ τοὺς παλ)τας ἀντιφάσκει οἰκτρῶς καθ' ἑαυτόν. Οὕτω ἐνφ' ἀναγνωρίζει τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθέρως θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἀρνείται τὴν ἀντικειμενικὴν ἐκδήλωσιν αὐτῆς καὶ τὴν ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς διαμόρφωσιν τῆς ἰδιωτικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς

τοῦ ἀτόμου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ θρησκευτικὴ συνειδήσις παύει νὰ ἔχῃ διὰ τὴν ζωὴν καθοριστικὴν σημασίαν καὶ μεταβάλλεται εἰς... ἐπικολυρικὴν ποίησιν! Ὡραία ἀντίληψις καὶ αὕτη!

Ἀντὶ ἄλλου ἐπιλόγου θὰ μεταφέρωμεν τὴν πρόσφατον σύστασιν, τοῦ ἐνδοξοτάτου πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, ἐκφραζομένην ἐν τῷ «Πανταίνῳ» (ἀρ. 13 Ἰουλίου 1957).

«Καλὸν θὰ εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νὰ ἔχῃ πάντοτε ὑπ' ὄφιν τῆς, ὅτι τὸ ζήτημα δὲν θὰ λυθῇ ποτὲ μὲ τὴν βοήθειαν ἢ τὴν συνεργασίαν τῆς πολιτείας. Ἡ Κυβέρνησις δὲν εἶναι ἀρμόδια καὶ ἐπειτα δὲν θέλει δὲν δύναται νὰ κάμῃ τίποτε. Ἀλλὰ ρεύματα ἄλλαι ἀντιλήψεις, ἄλλα συμφέροντα ὁδηγοῦν τὰς ἐνεργείας μιᾶς Κυβερνήσεως. Ἡ Ἐκκλησία μόνη ὀφείλει νὰ εὕρῃ τὴν λύσιν. Καὶ μόνον μέσα εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικὰ «πλαίσια» ὀφείλει νὰ κινηθῇ...»

Δι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἡ Μὴν δὲν δύναται νὰ εὕρῃ τὸν δρόμον τῆς τακτοποιήσεως, καλὸν θὰ εἶναι νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειαν καὶ τῶν ἄλλων Ἀποκεφάλων Ἐκκλησιῶν περὶ πάντων τῶν πατριαρχείων... Εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ Παλαιῦ ἡμερολογίου θὰ συζητηθῇ εἰς μίαν Σύνοδον, ὅταν θὰ γίνῃ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν».

Αὐτὸ σημαίνει: α) ἐπαναφορὰν τοῦ πατρῴου ἡμερολογίου διὰ νὰ μὴ ἐκτεθῶμεν ἐνώπιον τῶν Σλαύων κατὰ τὴν μελετωμένην Σύνοδον. β) Τὴν σύγκλησιν Πανορθόδοξου Συνόδου διὰ τὴν δροστικὴν ρύθμισιν τοῦ ζητήματος. Ὑπάρχει καὶ τρίτη λύσις ἐξαντλοῦσα τὸ Ἀρχιερατικὸν μένος τοῦ Ἁγίου Σάμου: Νὰ «ἀφορίσῃ» ἡ «ἐπίσημος Ἐκκλησία» τοὺς Παλαίσημερολογίτας! Διατί δὲν τὸν κάνει; Αὐτὸ τὸ ὄπλον διαθέτει καὶ μόνον: ὅλα τὰ ἄλλα ὅζουν κοσμικοκρατορίας.

Ἐλπίζομεν νὰ συμφωνῇ καὶ ὁ Ἅγιος Σάμου!

Ο ΜΕΓΑΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΕΚ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΩΝ

ὑπὸ Ὀσιολογιωτάτου Μοναχοῦ ΑΝΤ. ΜΟΥΣΤΑΚΑ

(Τελευταῖον)

Ἡ δὲ τοιαύτη αὐτῶν διαγωγή μὴ περιστελλομένη τοσοῦτον σκανδαλίζει τὰς συνειδήσεις τῶν Ὁρθοδόξων κατοίκων τοῦ τόπου, ὥστε υποπτεύω ἀγανακτήσεις καὶ λύπας ἂν δὲν παύσωσι τοῦ ἀδιακρίτου προσηλυτισμοῦ.

Ταῦτα ἐν τούτοις ἐκθέτω μετὰ λύπης πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, βεβαίως αὐτὴν, ὅτι καθὰ ἐξ' ἱδίας πεποιθήσεως γινώσκω αἱ γινόμεναι μεγάλοι θυσιάαι οἱ καταβαλλόμενοι μόχθοι καὶ ἀγῶνες καὶ αἱ ἐν σκότει καὶ δόλῳ μετ' ἐπιμονῆς ἐνέργειαι τούτων τῶν ἀποστόλων τῆς προπαγάνδας εἶναι ἀναντίρρητοι ἀποδείξεις τοῦ μεγάλου σκοποῦ τοῦ ἐν τῷ τόπῳ τοῦ προσηλυτισμοῦ.

Ὅθεν παρακαλῶ τὴν Ἱερὰν σύνοδον ἵνα μετὰ σπουδῆς ἐνεργήσῃ ἐν τάχει ὅ,τι δέον πρὸς περιστολὴν τῶν ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΩΝ ἐνεργειῶν τούτων τῶν ἱεραποστόλων μόνον καὶ κύριον ἀντικείμενον ἐχόντων τὸν ἐθνοβλαβῆ προσηλυτισμὸν. Ἐγὼ δὲ μέχρις οὐ λάβω τὰς διαταγὰς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ τῆς παρουσίᾳ μου θέλω φροντίσει καὶ ἰδίως καὶ δημοσίως νὰ προτρέπωμεν τοὺς Ὁρθοδόξους ἵνα ἀποσύρῳσιν ἀπὸ τῶν περὶ ὧν λόγος σχολείων τὰ ἐν αὐτοῖς διδασκόμενα τέκνα τῶν, ἀποτρέπω δὲ τοὺς πάντας τοῦ νὰ πέμπωσι τοῦ λοιποῦ τοὺς παῖδας αὐτῶν εἰς τοιαῦτα προσηλυτισμοῦ σχολεῖα ἀποδεδειγμένως ΕΠΙΒΛΑΒΗ καὶ ΟΛΕΘΡΙΑ εἰς

τὴν Πατρῴαν ἡμῶν θρησκείαν καὶ ὅπως ΕΠΙΒΟΥΛΑ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν μας καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ἐθνισμόν μας. † Ὁ Θῆρας Ζαχαρίας

Αὐτὰ ἐγράφοντο πρὸ ἑκατὸν περὶπου ἐτῶν καὶ παριστάνοντα μόνον τὸν ἐκ τῆς προπαγάνδας τῶν Παπιστῶν κίνδυνον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑθνους ἡμῶν. Ἐὰν εἰς αὐτὰ προστεθῶσι καὶ οἱ ἐκ τῆς προπαγάνδας τῶν πάσης ἀποχρώσεως προτεστιαντῶν Ἐκκλησιαστικοὶ καὶ Ἑθνικοὶ κίνδυνοι, πόσον τὸ κακόν; Ἐὰν προστεθῶσι καὶ οἱ ἐκ τῶν Χιλιастῶν καὶ τῶν διαφόρων «μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά» καὶ οἱ ἐκ τῶν μασσόνων; Τότε τὸ κακὸν εἶναι μέγιστον καὶ οἱ κίνδυνοι ἀνυπολόγιστοι. Καὶ ὅμως οἱ διάφοροι ἀρχηγοὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑθνους ἀγνοοῦντες τούτους—ἢ μάλλον θέλοντες νὰ ἀγνοῶσι—στρέφουσι τὴν προσοχὴν καὶ φροντίδα αὐτῶν κατὰ τῶν φιλησυχῶν καὶ φιλονόμων Παλαίσημερολογιτῶν, καὶ τούτους καταδιώκουσι, καὶ τούτων ἐπιζητοῦσι τὴν διάλυσιν!!! Ἀλλὰ ποῦ εἶναι σήμερον ὁ ἀείμνηστος Θῆρας Ζαχαρίας ἵνα, ὡς ἄλλος θρηνητὴς προφήτης Ἱερουσαλῆμ, θρηνήσῃ τὴν ἀξιοδακρυτὸν συμφορὰν, καθ' ἣν ὄχι ἐν τοῖς σχολείοις, καὶ ὄχι καὶ ἐν τοῖς ἀρχαῖς καὶ θύλῃς ἐκλατινίζονται, ἀλλ' ἐκλατινίζονται—καὶ ἀκόπως μάλιστα—ἐν αὐτοῖς τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς πάσης ἡλικίας καὶ παντὸς φύλου Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ διὰ τῆς πα-

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΝ

ἀνὰ τὰ Παρεργήματα Ἀν. Μακεδονίας

ΔΡΑΜΑ—(τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).

Ἡ Κυριακὴ τῆς 8ης Ἰουλίου θὰ μείνῃ ἀληθινῶς διὰ τοὺς Γ.Ο.Χ. τῶν Παλαιομερολογιτῶν νομῶν Καβάλας καὶ Δράμας ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν καὶ ἐπίσκεψιν Θεσσαλονικέων ἀδελφῶν. Οὕτω λεωφορεῖον πλήρες ἀδελφῶν μὲ ἐπικεφαλῇ τὸν Αἰδес. Ἱερέα Θεσσαλονίκης κ. Στυλ. Μουσᾶν καὶ τὸν ἔνθερμον ζηλωτὴν ἐπὶ τῆς Ὀργανώσεως Νέων Γ.Ο.Χ. κ. Στέργιον Παπαγιαννοῦλην, ἐκινήσαν ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην, τὴν 9ην πρωΐνῃ ἐφθασαν εἰς τὴν Παύλιον πόλιν τῆς Καβάλας. Τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ λειτουργὸς Ἱερεὺς ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίου Δημητρίου Γ.Ο.Χ. Αἰδес. Μιχαὴλ Ν. Σαββόπουλος ἐκήρυττε τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἐν συνεχείᾳ οἱ εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ μετ' εὐλαβείας καὶ κατανύξεως παρεκλήθησαν τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, ὅπου εἰς τὸ Κοινωνικὸν ὠμίλησεν ὁ Αἰδес. Ἱερεὺς Στυλ. Μουσᾶς. Εἰς τὸ τέλος ἡ Κοινοτικὴ Ἐπιτροπὴ Γ.Ο.Χ. Καβάλας μὲ τὸν δραστήριον Πρόεδρον κ. Νικόλαον Στεφανίδην ἐδεξιώθη τοὺς προσκυνητάς. Κατόπιν συνοδευθέντες ὑπὸ τοῦ Προέδρου Γ.Ο.Χ. Καβάλας μετέβησαν εἰς Ἱερὸν Ναὸν Κοινοῦτος Ν. Καβάλας καὶ ἐπροσκύνησαν τὸ Ἅγιον Λείψανον τοῦ Ἀγίου Πατρὸς τοῦ Ἀγ. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, καὶ εἰτα ἐπέστρεψαν εἰς Καβάλαν κατευθύνοντες εἰς Δράμαν. Εἰς τὴν μέσσην τῆς ὁδοῦ ἐσταμάτησαν εἰς τὴν Ἀρχαίαν πόλιν Φιλίππων καὶ κατελθόντες περιῆλθον τὰς ἱστορικὰς ἀρχαιοτάτας, αἱ ὁποῖαι συνεδέθησαν μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ἐνταῦθα ὁ Αἰδес. Ἱερεὺς κ. Στυλιανὸς δι' ὀλίγων ὠμίλησε πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς μὲ τὸ ἔργον τὴν δρᾶσιν καὶ παθήματα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐν Φιλίπποις ἔνθα κατὰ πρότον τὸ 51 Μ.Χ. ἦλθεν ἐκ Τρωάδος καὶ ἐκήρυξε τὸν Χριστὸν καὶ ἐβάπτισεν εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ νέου Ἰορδάνου τὴν πρώτην Χριστιανὴν γυναῖκα Ἑλλάδος—Εὐρώπης, τὴν Λυδίαν.—(Πράξεις ΣΤ' 13—15).

Εἰς τὴν πόλιν Δράμαν ἐφθασαν οἱ προσκυνηταὶ τὴν 9ην ἀπογευματινὴν. Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίων «Τριῶν Ἱεραρχῶν» Γ.Ο.Χ. Δράμας τοὺς ὑπεδέχθη ὁ Αἰδес. Ἐφημέριος Ἱερεὺς Μιχ. Ν. Σαββόπουλος μετ' ὁράδος ἑνοριτῶν του. Ἀμέσως ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ εἰς ἀτιμόφαιραν θρησκευτικῆς ἀγαλιάσεως ἐγένετο Λέσχη ὑπὸ τοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ κατάλληλος προσφώνησις ἀνταπαντήσαντας μετ' εὐχαριστιῶν τοῦ Αἰδес. Ἱερέως Στυλιανοῦ. Κατόπιν ὑπὸ τοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ ραδοχῆς τοῦ Παπολατινικοῦ καὶ νέου λεγομένου ἡμερολογίου, καὶ τοῦ συνεοργασμοῦ τῶν φοιτῶν. Δηλαδή; Ἕλληνες ὀρθόδοξοι συνεοργάζονται καὶ τελοῦσι τὰς δοξὰς των μετὰ τῶν λατίνων Παπιστῶν τοῦ Δυτικοῦ δόγματος, καταλυθέντος οὕτω τοῦ μεσοτοίχου τοῦ διαχωρίζοντος τὰς δύο Ἐκκλησίας Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς, ὡς πολὺ ὁρθῶς ἔγραψεν ὁ μακαρίτης Κασσανδρεὺς Εἰρηναῖος εἰς τὸ περισπούδαστον πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ μνημᾶ του κατὰ τὸ ἔτος 1929.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ
Μοναχὸς Ἀγιορείτης

Ναοῦ προσεφέρθη εἰς τοὺς προσκυνητάς ὡς—Εὐλογία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ—ἀνὰ μία Ἀγία Εἰκὼν τῶν Ἀγίων «Τριῶν Ἱεραρχῶν» εἰδικῆς ἐκδόσεως. Ἐν συνεχείᾳ ἅπαντες μετέβησαν καὶ προσκύνησαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, ἀναχωρήσαντες κατόπιν εἰς Παράρτημα Μεσορῶπης Καβάλας, καὶ ἀργὰ τὴν νύκτα ἐπέστρεψαν εἰς Θεσσαλονίκην κατενθουσιασμένοι καὶ ἀναβηπτισμένοι ἀπὸ τὴν μυροφόρον πίστιν καὶ ζῆλον τῶν ἀδελφῶν τῶν παραρημάτων καὶ ἀπὸ τὴν ἐν γένει δργάνωσιν τῶν Γ.Ο.Χ. νομῶν Καβάλας—Δράμας. Οἱ μετεχόντες εἰς τὴν θρησκευτικὴν ταύτην ἐκδρομὴν ἐπὶ ἔν συνεχῆς 18ωρον ἔζησαν εἰς μίαν κατάστασιν συνεχῶν ἐκπλήξεων, ἀγαλλιάσεων καὶ μεταρσιώσεων. Δὲν ἦτο αὐτὴ μόνον ἐκδρομή, ἦτο Ὁρθόδοξος ἐξόρμησις, Ὁρθόδοξον, πρὸς ἀγωνιζόμενους Ὁρθοδόξους μὲ τὸ ἔμβλημα: Μείνате πιστοὶ ἀγωνιζόμενοι ἐπὶ τῶν Ἀκριτικῶν ἐπάλξεων τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ καρποφορία τῆς ἐξορμήσεως ταύτης ὑπῆρξε πνευματικῶς πλουσία.

Αὐτῇρὰ φαινόμενα

ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΞΩΜΟΤΗΣΙ

Θὰ τρίζουν ἀσφαλῶς τὰ ἱερὰ ὀσιὰ τῶν μακαρίων προγόνων μας; θὰ τρίζουν ἀπὸ ἱερὰν ἀγανάκτησιν καὶ ἀποτροπιασμόν. Καὶ θὰ τρίζουν, διότι ἐνθ' αὐτοὶ παρ' ὅλας τὰς πιέσεις, τὰ βασανιστήρια, τὰ μαρτύρια εἰς τὰ ὁποῖα τοὺς ὑπέβαλλον οἱ ἀπαίσιοι καὶ ἐγκληματικοὶ Γεννίτσαροι καὶ λοιποὶ Τουρκαλβανοί, ἐν τοῦτοις αὐτοὶ παρέμειναν ἀμετακίνητοι εἰς τὸ ἔδαφος τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως. Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εἰσῆλθε εἰς Τέμενος Ὀθωμανικόν, διὰ νὰ προσευχηθῇ. Ἐσεβάσθησαν τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὄσια τῆς φυλῆς καὶ διεκήρυξαν μὲ οὐρανίαν ἀξιοπρέπειαν, ὅτι ἀποθνήσκουν «γὰρ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἀγίαν καὶ τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν».

Ποία προδοσία ὅμως τῆς θυσίας των, τῶν ἀγώνων των καὶ πρὸ παντὸς τοῦ ἀθανάτου πνεύματος τοῦ 1821, τὸ ὁποῖον ἦτο πνεῦμα διαστολῆς μεταξὺ φωτὸς καὶ σκότους, μεταξὺ χριστιανικῆς πίστεως καὶ Ἰσλαμισμού! Χάριν τοῦ πνεύματος αὐτοῦ χιλιάδες νεομαρτύρων ἐθυσιάσθησαν κατὰ τὸν φρικτώτερον τρόπον. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ ἀθάνατον καὶ ὑπέροχον πνεῦμα τὸ κατεπρόδωσε ὑπουργὸς Ἕλλην, ἐλευθέρου καὶ κυριαρχικοῦ Κράτους, χωρὶς οὐδεμίαν πίστιν.

Τὸ κατεπρόδωσε ὅχι μὲ τὸν γνωστὸν καὶ σκοτεινὸν τρόπον τῆς ἐντάξεως εἰς τὴν Σατανικὴν Μασονίαν, ἀλλὰ μὲ θρασύτητα πρωτοφανῆ. Οὕτω μετέβη εἰς Κομοτινὴν καὶ «προσηυχήθη» ἐπιδεικτικῶς εἰς τὸ τζαμί τῆς πόλεως! Τὸ τί εἶπε εἰς τὴν «προσευχῇ» του αὐτὴν δὲν τὸ γνωρίζομεν.

Ἐνα μόνον γνωρίζομεν, ὅτι χάριν αὐτοῦ τούτου τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸ ἀθάνατον πνεῦμα τοῦ 1821 ὁ ἀρνησιθρησκὸς αὐτὸς ὑπουργός, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐκαλεῖτο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς πατρίδος μας διὰ νὰ ἀπολογηθῇ διὰ τὴν ἀρνησίαν του αὐτῇ. Καὶ θὰ ἐκαλεῖτο, ἐὰν ἡ Ἐκκλησία εἶχε ὡς ἡγέτας τῆς Ἀμβροσίους, Βασιλείους, Χρυσοστόμους. Τώρα ὅμως; Τώρα, ποὺ καὶ ἡ πολιτεία καὶ ἡ Ἐκκλησία διοικοῦνται ἀπὸ πομφόλυγας, τί νὰ εἴπωμεν; Ἡ μία πομφόλυξ συγκρούεται μὲ τὴν ἄλλην ἀθορύβως!

Η ἙΞΕΛΙΞΙΣ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΩΣ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΠΡΟΣΕΩΣ

Ῥ' πὸ κ. Ἰγναντίου Μπέτση

(Ἀναδημοσιεύομεν, λόγῳ τῆς σπουδαιότητος του, ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Ὁρθόδοξος Πνοή» (τεύχος Ἰουλίου) ἄρθρον τοῦ συνεγράφου μας πατρὸς ἸΓΝΑΤΙΟΥ ΜΠΕΤΣΗ δι' οὗ ἀποδεικνύεται σαφῶς, ὅτι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καταδικάζονται ἀπολύτως αἱ καινοτομίαι καὶ οἱ ἀνακαινισμοί. Ἰδοὺ διατὶ δέον νὰ θεωρηθῇ καταδικαστέα καὶ ἀποβλητέα ἡ γενομένη κατὰ τὸ 1924 ἡμερολογιακὴ καινοτομία ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ τάξει).

Οἱ κακοὶ δαίμονες, οἱ αἵτιοι παντὸς κακοῦ, δὲν ἔλειψαν δυστυχῶς καὶ μέσα ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, Εἰσερχόμενοι οὗτοι εἰς ἀνθρώπους ἡμιμαθεῖς, ἐγωῖστὰς καὶ κενοδόξους εἰσάγουσιν τὰ καινὰ τοὺς δαίμονια καὶ ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας σκανδαλίζοντες ποικιλοτρόπως καὶ πολυτρόπως τοὺς ἀδελφούς τοῦ Χριστοῦ. Πρόκειται περὶ ἀνθρώπων ζώντων κυρίως ὕλιστικῶς καὶ σαρκικῶς οἵτινες οὐδέποτε κατενόησαν τὸν βαθὺ πνευματικὸν χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ στενὸς χῶρος ἐνὸς ἄρθρου δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ν' ἀναπτύξωμεν ἐδῶ ἐν ἐκτάσει τὴν πλάνην τῶν ἀνθρώπων τούτων καὶ διὰ τοῦτο περιοριζόμεθα εἰς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα, τὰ ὁποῖα ὁμως νομίζομεν ὅτι εἶναι καὶ ἐπαρκῆ.

Τῷ ὄντι! δὲν χρειάζεται πολὺς κόπος διὰ νὰ καταλάβωμεν ὅτι οἱ ὁμιλοῦντες περὶ «ἀνακαινισμοῦ» ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, περὶ «μοναρχισμοῦ» καὶ ἐξελίξεως τῶν πραγμάτων» καὶ περὶ τῆς «ἀνάγκης νὰ συγχρονιζώμεθα» σύμφωνα μὲ τὴν ἐξέλιξιν τῆς κοινωνίας, τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἢ περὶ «μεταβολῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων» διότι ἡ «πρόοδος» τὸ ἀπαιτεῖ κλπ. κλπ. δὲν χρειάζεται λέμε πολὺς κόπος νὰ καταλάβωμεν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὁμιλοῦν καὶ ἀποφαίνονται περὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἐγνώρισαν ἢ ἔζησαν ἢ ἔστω ἐπληρώσαν! Δογματίζονται κατὰ τρόπον ἀπόλυτον περὶ Ἐκκλησίας καὶ περὶ Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων αὐτοί, ποὺ ἀγνοοῦν κυριολεκτικῶς τί εἶναι Ἐκκλησία! Ὁμιλοῦν περὶ πνεύματος καὶ πνευματικῆς ζωῆς αὐτοί, οἵτινες, σαρκικοὶ ὄντες, οὐδέποτε ἠσθάνθησαν τὰ σκιεράματα τῆς ἐξαυλωμένης ζωῆς! Κόπτονται δῆθεν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ θέλουν νὰ διορθώσουν τὰ «κακῶς ἀπ' αἰώνων κείμενα» (!) διότι ἀνεκάλυψαν ὅτι αἱ σοφαὶ τῶν κεφαλῶν δὲν ἠμποροῦν νὰ μὴν φέρουν τὴν πρόοδον» καὶ στήν Ἐκκλησίαν. Δὲν ἀνέχονται αὐτοὶ ν' ἀκολουθοῦν πράγματα παλαιὰ καὶ καθυστερημένα! Κι' ἂν τοὺς ἐρωτήσωμεν εἰς ποῖον τομέα ἀναφέρεται ἡ «πρόοδος» τῶν εἰς τὸν πνευματικὸν ἢ τὸν ὕλιστικὸν τομέα τότε κι' ἐδῶ καλὰ-καλὰ δὲν ξέρουσιν τί νὰ μᾶς ἀπαντήσουν. Τοὺς πληροφοροῦμεν ὁμως ἡμεῖς, ὅτι ἔκαναν μίαν μεγάλην καὶ τρομερὰν σύγχυσιν εἰς τὰς ἀντιλήψεις τῶν καὶ τὰς δοξασίας τῶν. Ἡ ἐπιστήμη τῶν καὶ ἡ πρόοδος τῶν καὶ ἡ ἐξέλιξις τῶν ἀναφέρονται εἰς τὸν ἑξωτερικὸν τομέα τὸν ὕλιστικόν, τὸν μηχανιστικόν. Ἄς μὴ ξεχνοῦν οἱ φίλοι μας αὐτοὶ ὅτι ἡ ἐπιστήμη ἐξετάζει «πᾶν τὸ ἐπιστητόν»! πᾶν ὅ,τι ὑποκίπτει εἰς τὰς αἰσθήσεις τη;! Δὲν ἠμπορεῖ αὕτη νὰ ἐξετάσῃ καὶ ν' ἀποφανθῇ διὰ πράγματα ποὺ ὑπερβαίνουν τὰ ὁριά της. Ἡ πρόοδος παρατηρεῖται κατὰ λογικὴν συνέπειαν εἰς πᾶν ὅ,τι ἐπιδέχεται αὐξήσιν ἢ μείωσιν ἢ ἔστω μεταβολήν.

Ὁρθότατα ἄρα ἡ ἐπιστήμη οὔτε ἐξεφράσθη οὔτε θὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἐκφρασθῇ ποτὲ μετὰ σαφηνείας καὶ μετ' ἀκριβείας, δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν περιοχὴν τοῦ Πνεύματος. Ἐκεῖ εἶναι ἡ περιοχὴ τῆς Πίστεως καὶ ἡ παρατήρησις καὶ τὸ πείραμα ἢ ὁ μαθηματικὸς λογισμὸς δὲν εὐρίσκουν ἀπήχησιν!... Ἡ πίστις δὲν ἐρχεται διὰ τῆς παρατηρήσεως καθὼς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος!, ἀλλὰ εἶναι ἀποτέλεσμα κυρίως τῆς καρδιᾶς τοῦ συναισθηματικοῦ καὶ ἐσωτερικοῦ κόσμου τῶν ἀνθρώπων: «καρδιά γὰρ πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην» (Ρωμ. ι]10).

Ἐκεῖ, εἰς τὴν πρόοδον τὴν τεχνικὴν, ὁ ἐπιστήμων ἀσχολεῖται μὲ τίς ἀνέσεις τῆς σαρκὸς (κι' ὅλη ἡ προσπάθεια καὶ ὁ «σύγχρονος» πολιτισμὸς) καὶ ἡ «ἐξέλιξις τῶν πραγμάτων» ἐκεῖ ἀποβλέπουν!... Ἐδῶ, εἰς τὴν πρόοδον τὴν πνευματικὴν, ὁ πιστὸς καταπονεῖ τοῦναντίον τὴν σάρκα διὰ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἐξυψώσῃ τὸ πνεῦμα!... Ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι τῆς ὕλης θεοποιοῦν τὴν σάρκα, ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Πνεύματος ἀποτινάζουν τὸν ἐπαχθῆ ζυγὸν τῆς!... Οἱ κεραυνοὶ τοῦ Ἀποστ. Παύλου κατὰ τῆς σαρκικῆς ζωῆς συγκαλονίζουσιν τὸν πιστὸν ποὺ πιστεύει ἀπόλυτα, ὅτι ἡ σὰρξ ἀντιτίθεται εἰς τὸ πνεῦμα διότι αὕτη: «ἐπιθυμεῖ κατὰ τοῦ Πνεύματος τὸ δὲ πνεῦμα κατὰ τῆς σαρκὸς»!... Αὐτοὶ πιστεύουν, ὅτι ἡ πνευματικὴ ζωὴ ἠμπορεῖ νὰ συνδυασθῇ μὲ τὴν ἀνείκελ τῆς σαρκὸς, ἐνῶ τοῦτοι πιστεύουν ἀπόλυτα ὅτι «ταῦτα ἀντίκεινται ἀλλήλοις»!... (Γ' α. ε']16-17). Πόθεν λοιπὸν νὰ πιστέψῃ ὁ Πιστὸς τὴν ἀνάγκην εἰσαγεῖν γῆς μεταρρυθμίσεων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; Πῶς νὰ πεισθῇ ὅτι πρέπει νὰ εἰσαγάγῃ πᾶν ὅ,τι διευκολύνει καὶ ξεκουράζει τὴν σάρκα, ἥτις τείνει πάντοτε ν' ἀποχαυνώσῃ τὰς δυνάμεις τὰς πνευματικὰς; Ἡ πεποθῆσις του εἶναι ὅλος ὁ ἐναντίας. Ὅτι ἡ «σὰρξ», δηλαδή, εἰς οὐδὲν ὠφελεῖ» (Ἰωάν. στ]63), καὶ ὅτι πρέπει νὰ φροντίζῃ πάντοτε νὰ τὴν καταπολεμῇ. Κι' ὕστερα τί εἶδους «προόδους» καὶ «ἐξελίξεις» εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῶμεν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Πνεύματος; Ἐξελίσσεται τὸ πνεῦμα; Μεταβάλλεται ἡ πνευματικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας; Ἀλλοιώνεται ἄρα ὁ Θεὸς-Πνεῦμα, ὁ Κύριος, Ὅστις εἶναι ἡ Κεφαλὴ Αὐτῆς; Καὶ δὲν θάτιαν τοῦτο, ἔστω καὶ ὡς ἀπλὴ σκέψις μία τῶν μεγαλυτέρων βλασηφιών κατὰ τοῦ Θεοῦ; Ποῦ τότε τὸ ἀναλλοίωτον, τὸ ἀμετάβλητον Αὐτοῦ; Ἀληθῶς ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, ὁ μηδεμίαν μυστικὴν σχέσιν ἔχων μὲ τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, ὁ μηδέποτε αἰσθανθεὶς τὸν μυστικὸν σύνδεσμον ποὺ ἐπιτυγχάνεται μεταξὺ τῶν πιστῶν τέκνων καὶ τοῦ Πατέρα-Θεοῦ, ὁ μὴ ἀντιληφθεὶς οὐδέποτε, ὅτι ὁ σύνδεσμος οὗτος μεταξὺ τοῦ πνεύματος τῶν πιστῶν καὶ τοῦ Πνεύματος-Θεοῦ ἐπιτυγχάνεται μόνον εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ πνεύματος αὐτὸς λέμε ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας θὰ προσέφερον χίλιες φορὲς μεγαλυτέραν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἢ ἂν ἄφινε κλειστὸν τὸ στόμα του καὶ δὲν ὁμιλοῖσε διὰ πράγματα ποὺ τὰ ἀγνοεῖ ἐξ ὀλοκλήρου! Ἄς καταλάβουν ὅτι ἡ ὀρθοδοξία (=ὁ ἀληθὴς Χριστιανισμὸς) δὲν μεταβάλλεται κατὰ πε-

Μία φωνὴ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς Ἱστορίας

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΑΜΩΣ

Μεταξὺ τῶν μικρῶν προφητῶν ἀναφέρεται ὁ Ἀμὼς. Καὶ ὅμως εἶναι γίγας. Οἱ συμβατικοὶ ὅροι δὲν τοῦ μειώνουν τὸ ἀνάστημα. Καὶ τὸ ἠθικὸν ἀνάστημα τοῦ Ἀμὼς εἶναι τιτάνειον ἐμπρὸς εἰς τὸ κριτήριον τῆς ἱστορίας.

Ἐκ τῆς Θεκουῆ κατήγετο ὁ προφήτης. Καὶ δὲν ἦτο παρὰ ποιμὴν προβάτων καὶ καλλιεργητῆς συγκομορῶν. Ἡ χρονολογία τῆς ἐμφανισεώς του εἶναι τὸ 750 περίπου π.Χ. Χρόνοι ταραγμένοι καὶ ἐποχαὶ κρίσιμοι. Αὐτὸν τὸν ἀπλὸ ἀλλὰ εὐσεβῆ ἄνθρωπο ἐξέλεξε ὁ Θεὸς διὰ νὰ ποιμάνῃ τὸν λαόν του. «Οὐκ ἤμην προφήτης ἐγώ, οὐδὲ υἱὸς προφήτου» λέγει, «ἀλλ' ἢ αἵπολος ἤμην καὶ κνίζων συκάμιν» καὶ ἀνέλαβέ με Κύριος ἐκ τῶν προβάτων καὶ εἶπεν Κύριος πρὸς με, βάδιζε καὶ προφήτευσον ἐπὶ τὸν λαόν μου Ἰσραήλ». Καὶ ὁ Ἀμὼς ἀρχίζει ἓνα δύσκολον καὶ ἐπικίνδυνον ἔργον. Ὅπως σήμερον ἔστι καὶ τότε, μέσα εἰς ἓνα κόσμον ταραγμένον ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, εἰς ἓνα «χαλασμένον» κόσμον, δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ ὁμιλήσῃ δι' ἐπιστροφὴν εἰς τὸν Θεόν. Καὶ μάλιστα ἦτο καὶ εἶναι καὶ ἐπικίνδυνον.

Ὁ Ἀμὼς ἐστάθη ἄξιος τῆς ἀποστολῆς του. Μαστιγώνει καὶ γκρεμίζει τὴν ἀσέβεια τὴν ἀδικίαν τὴν ἀνηθικότητα. Ὁ Κύριος λέγει δὲν θ' ἀφίσῃ ἀτιμώρητον τὴν συμπεριφορὰν σας.

«Κύριος ἐκ Σιών ἐφθέγγετο καὶ ἐξ Ἱερουσαλὴμ ἔδωκε φωνὴν αὐτοῦ» καὶ ἐπένθησαν αἱ νομαὶ τῶν ποιμένων, καὶ ἐξηράνθη ἡ κορυφὴ τοῦ Καρμὴλου». Ἡ Γάζα, ἡ ἁμαρτωλὸς πόλις ἡ μικρὰ Βαβυλὼν τῆς Παλαιστίνης δὲν θὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ Κυρίου. «Τὰς λέγει Κύριος ἐπὶ ταῖς τρισὶν ἀσεβείαις Γάζης καὶ ἐπὶ ταῖς τέσσαρσιν οὐκ ἀποστραφήσονται αὐτοὺς ἕνεκεν τοῦ αἰχμαλωτῆσαι αὐτοὺς αἰχμαλωσίαν τοῦ Σαλωμών, τοῦ συγκλείσαι εἰς τὴν Ἰδουμαίαν καὶ ἐξαποστειλῶ πῦρ ἐπὶ τὰ τείχη Γάζης καὶ καταφάγεται τὰ θεμέλια αὐτῆς».

Κυρίως ὅμως στρέφεται πρὸς τοὺς συμπατριώτας του τοὺς ὁποίους ταλανίζει προαιδοποιεῖ καὶ ἀριόδους ἢ κατὰ τόπους ἢ κατὰ κοινωνικὰς τάξεις! Ἡ Ὁρθοδοξία, ὡς ἀν πνευματικὴ θρησκεία εἶναι ὑπεράνω προσώπων καὶ πραγμάτων καὶ χρόνου καὶ χώρου καὶ συνθηκῶν!... Ἀς χωνέψουν μιὰ γιὰ πάντα ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἓνας πνευματικὸς οργανισμὸς τοῦ ὁποίου κεφαλὴ εἶναι Αὐτός—Οὗτος ὁ Κύριος «ὃς ἐστὶν ἡ κεφαλὴ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας» (Κολοσ. β'10) διότι ὁ Θεὸς μας εἶναι Πνεῦμα, (Ἰωάν. δ'24) καθὼς ἐδίδαξε τὴν Σαμαρείτιδα ὁ ἴδιος ὁ ἀγαπημένος μας Κύριος καὶ ὅτι οἱ προσκυνοῦντες Αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν! (αὐτοῦ). Μὰ δὲν ἠμποροῦμεν τώρα νὰ ἀναφέρωμεν τὴν πληθώραν τῶν Γραφικῶν χωρίων δι' ὧν ἀποδεικνύεται τὸ ἀναλλοίωτον τοῦ Θεοῦ—Πνεύματος ἄρα καὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του καὶ τὸ ἀδιάσειστον τῆς Παυλικῆς ὁμολογίας ὅτι: «Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» (Ἑβρ. ιγ'18).

(Συνέχεια εἰς τὴν 7ην σελίδα)

γωνίζεται νὰ τοὺς σώσῃ. Εἰς τοὺς καιροὺς τοῦ ἔλπειπον ὅλα αἱ ἀρεταὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πρὸ πάντων ὅμως ἔλλειπεν ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ φιλαλληλία. «Ἐπὶ ταῖς τέσσαρσιν οὐκ ἀποστραφήσομαι αὐτόν, ἀνθ' ὧν ἐπέδοντο ἀργυρίου δικαίον καὶ πέννητα ἔνεκεν ὑποδημάτων... καὶ ἐκονδύλιζον εἰς κεφαλὰς πτωχῶν καὶ ὁδὸν ταπεινῶν ἐξέκλιναν καὶ υἱὸς καὶ πατὴρ αὐτοῦ εἰσεπορεύοντο πρὸς τὴν αὐτὴν παιδίσκην».

Νὰ παύσετε τὴν σκληροκαρδίαν ἀπὸ τὰς ψυχὰς σας, καὶ νὰ ἀντικαταστήσετε τὴν χλιδὴν καὶ τὴν μεταίαν ἐξωτερικὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεὸν μὲ τὴν θερινὴν πίστιν καὶ τὴν δικαιοσύνην. Καὶ ὁ Ἀμὼς ὡς γνήσιος προφήτης ποὺ εἶναι προλέγει τὸν θρίαμβον, τὸν τελικὸν πνευματικὸν θρίαμβον τῆς ἀληθινῆς πίστεως. «ἀναστήσω τὴν σκηνὴν Δαβὶδ τὴν πεπτοκυῖαν... καὶ ἐπιστρέψω τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ μου Ἰσραήλ, καὶ οἰκοδομήσουσι πόλεις τὰς ἡφανισμένας».

Ποῖον ὅμως εἶναι τὸ δίδαγμα ἀπὸ τὸ κήρυγμα τοῦ προφήτου τὸ ὁποῖον ἰσχύει δι' ὅλας τὰς ἐποχάς; Τὸ δίδαγμα εἶναι μέγιστον ἀπὸ ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἀπόψεως. Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι μόνον δημιουργὸς καὶ ρυθμιστὴς τοῦ σύμπαντος ἀλλὰ ἡ δύναμις ἐκείνη ἣτις ἀπαιτεῖ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τὴν τήρησιν τῶν ἠθικῶν κανόνων. Ἡ λατρεία ἣτις ἀρμόζει εἰς τὸν Θεὸν εἶναι ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ ἐντιμότης τοῦ βίου ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ πλησίον. Νὰ διατὶ ὁ Ἀμὼς ὠνομάζετο προφήτης τῆς δικαιοσύνης.

Ἀπὸ τὴν ἀδικίαν ἀπορρέουν ὅλα τὰ κακά.

Ὁ μέγας Χρυσόστομος ἔλεγεν: «ἐὰν ἕκαστος ἐπραττεν πᾶν τὸ ἀγαθὸν δυστυχεῖς δὲν θὰ ὑπῆρχον» Ἰδοὺ ἡ πηγὴ τῆς δυστυχίας. Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ὅμως δὲν ἀνέχεται τὴν ἀνθρωπίνην ἀδικίαν καὶ τὴν τιμωρεῖ.

Διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς δίκαιος πρέπει τὴν ἠθικὴν του νὰ τὴν στηρίξῃ εἰς τὴν θρησκείαν, διότι μόνον ἐκεῖ ὑπάρχει διατυπωμένον τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅσον διὰ τὰς μεγαλοπρεπεῖς τελετὰς λέγει ὁ προφήτης διὰ τὰς θυσίας καὶ τὰς ἐορτὰς αὐταὶ δὲν γίνονται δεκταὶ ἀπὸ τὸν Θεόν, ἐὰν δὲν συνοδεύονται ἀπὸ καθαρότητα ψυχικὴν.

Ἡ χλιδὴ καὶ ἡ ἡδυπάθεια εἶναι πράγματα βδελυρά. Εἶναι πράξεις τὰς ὁποίας κάμνουν οἱ κερδοσκόποι καὶ οἱ ἀδικοῦντες.

Νὰ διατὶ στρέφεται ἐναντίον των ὁ προφήτης. Ἡ φιλαλληλία κατὰ τὸν Ἀμὼς εἶναι ἡ λυδία λίθος τῆς ψυχικῆς καθαρότητος τοῦ ἀνθρώπου. Μήπως ὁ Κύριος δὲν ὁλοκλήρωσε τὴν θεμελειώδη αὐτὴν ἠθικὴν ἀποψιν μὲ πολλοὺς λόγους του, πρὸ πάντων δὲ μὲ τὴν ἀριστουργηματικὴν παραβολὴν τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου; Ἡ ἠθικὴ τοῦ χριστιανισμοῦ ἀπὸ κάθε ἀποψιν καὶ ἀπὸ τὴν ἀνθρωπολογικὴν εἶναι τελεία καὶ ἀνυπερβλήτος. Καὶ ὁ Ἀμὼς ὑπῆρξεν εἰς γνήσιος πρόδρομος τῆς ὁλοκληρωμένης χριστιανικῆς ἠθικῆς. Οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ δυναστεύοντες ἀτενίζουν πάντοτε εἰς τὴν μεγάλην μορφήν των ἓνα ὑπέρροχον ὑποστηρικτὴν. Τὸν ὑποστηρικτὴν ἐκείνον τὸν ὁποῖο

Σημαίνουσας συναντήσεις

ΠΛΗΣΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Πενταμελὴς Ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὸν Ἀντιπρόεδρον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Παντελεήμονα Τσαλύπην ἐπεσκέφθη εἰς Κηφισίαν τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρον. Βαθύτατα μᾶς συνεκίνησε ἡ ἀπλότης τῶν τρόπων τοῦ Πατριάρχου καὶ ἡ ἀγία του καλωσύνη. Μὲ πατρικὴν στοργὴν καὶ μὲ τὴν ἀνεσιν ποῦ γεννᾷ ἡ σκέψις τῆς μετεξοικείων συναναστροφῆς μᾶς συνωμίλησε ἐπὶ ἡμισέλειαν καὶ πλέον ὥραν. Μετ' εὐλαβείας ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ δεινότητος ποιμενάρχου ἡμῶν πρ. Φλωρίνης, τὸν ὁποῖον ἰδιαιτέρως ἐξετίμα καὶ ἠγάπα.

Ἀλλὰ πέραν τῶν φιλοφρόνων αὐτῶν διανοησεων τῆς συναντήσεώς μας ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης εἰσήλθε μετὰ θαυμαστῆς διανοείας εἰς τὸ ἐπιμαχὸν ἡμερολογιακὸν ζήτημα. Μετ' ἀγανακτήσεως κατέκρινε τὴν ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν, δι' ἧς αἱ καινοτομήσασαι ἐκκλησίαι ἐγκατέλιπον μίαν ὑγιᾶ καὶ ἀγίαν παράδοσιν, συνδεδεμένην ἀρρηκτικῶς μὲ τὸν λειτουργικὸν βίον τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτῆς. Μᾶς ἐπήνεσε διὰ τὴν στάσιν μας καὶ μᾶς ἐτόνισε τὴν ἀνάγκην τῆς συγκλήσεως μιᾶς Πανορθοδόξου Συνόδου, ἡ ὁποία ἐν ἀνάγκῃ θὰ πρέπη νὰ συγκληθῇ καὶ εἰς Κἄθρον.

Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ διατηρῇ ὑγιᾶ τὴν σημαίνουσιν αὐτὴν κορυφὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁν δὲν ἡμποροῦσαν ν' ἀνεχθοῦν οἱ πλούσιοι καὶ διεφθαρμένοι Ἑβραῖοι.

(Οἱ διεφθαρμένοι ὅλων τῶν αἰώνων ὁμοιάζουν καταπληκτικῶς μεταξὺ των.)

Καὶ δι' αὐτὸ ἠξίωσαν (τί ἄλλο ἠδύναντο ν' ἀξιώσουν) ἀπὸ τὸν ἀρχιερέα Ἀμασίαν νὰ θανατώσῃ τὸν προφήτην. Ἡ συνομιλία ἐχαλεψύθη καὶ ὁ διαπρύσιος κήρυξ τῆς δικαιοσύνης Ἀμὼς ἐκτυπλήθη θανασίμως εἰς τὸν κρόταφον ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ ἀρχιερέως. Ψυχορραγῶν μετεφέρθη εἰς Θεκουὲ ὅπου καὶ παρέδωσε πρὸς τὸν Δημιουργόν του τὸ ὑψηλὸν καὶ καθαρὸν πνεῦμα του.

Δι' αὐτὸ καὶ οἱ Ἰσραηλῖται θὰ εὗρεθῶν ἔτοιμοι μὲ τὴν ἐγκληματικὴν πείραν ποῦ ἀπέκτειναν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας νὰ θανατώσουν καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ ὅταν θὰ σημάνῃ τὸ πλήρωμα τῷ χρόνου. Δὲν εἶπεν ἄλλωστε ὁ Κύριος; «καὶ λαβόντες οἱ γεωργοὶ τοὺς δούλους αὐτοῦ ὃν μὲν ἔδειραν ὃν δὲ ἀπέκτειναν ὃν δὲ ἐλιθοβόλησαν» καὶ τέλος «λαβόντες αὐτὸν (τὸν υἱὸν) ἐξέβαλον ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος καὶ ἀπέκτειναν».

Ἡ πρόνοια ὅμως τοῦ Θεοῦ εἶναι τοιαύτη ὥστε οὐδεμία θυσία διὰ τὴν ἀρετὴν νὰ καταστρέφεται: «Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ αὐτὸς μόνος μένει ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ πολλὴν καρπὸν φέρει» Ἰωάν. 12, 24.

Ἰδοὺ διατὶ ὁ προφήτης Ἀμὼς παραμένει εἰς τοὺς αἰῶνας φῶς ἡλαρόν.

① ΟΡΘΟΛΟΓΙΑ

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Σχόλιόν μας σχετικῶς μὲ τὴν ἐπίδειξιν κατακριτέας ἀβροφροσύνης ὑπὸ ὑψηλοκλίμακος Ἀρχιμανδρίτου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως ἐμεινεν ἀναπάντητον ἀπὸ τὸν ἐνδιαφερόμενον, ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὸν λαὸν ἀσχολούμενος μόνον μὲ τὴν ἀριστοκρατίαν. Εἶναι καὶ αὐτὸ δείγμα τῆς ἐποχῆς, νὰ περιφρονοῦνται σκανδαλιζόμεναι συνειδήσεις, ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἔπαθε. Τὸ σχόλιόν μας ὅμως εὖρος ἀπήχησιν μεταξὺ χιλιάδων ἀγνῶν χριστιανῶν, οἵτινες θέλουν τὸν Κλῆρον καὶ τὸν κληρικὸν ὑψηλὰ ἱστάμενον. Σχετικῶς ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου Καντιώτου πρόσφατη «Σπίθα» καταστηλιτεύουσα τὴν τάσιν νὰ ὑποκατασταθῇ ἡ ἐξουσία τοῦ ἱεροῦ κλήρου. Ἡ «Σπίθα» δημοσιεύει τὴν ἀνωτέρω χαρακτηριστικὴν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ προσέξουν ὅλοι διὰ τὴν σπουδαιότητα, ποῦ ἐνσαρκώνει. Ἐνὰ ἀπὸ τὰ σύγχρονα ἐγκλήματα τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ἡ ἀσέβεια πρὸς τὸ ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης.

Ἡ ἡμέρα δεαλάματι

Κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Παραρτήματος Καλαμῶν καὶ ἄλλα Παραρτήματα ἀπεφάσισαν νὰ καταδικάσουν τὰ γνωστὰ ἔκτροπα τῶν παρὰ νόμων χειροτονιῶν, νὰ ἀποφεύγουν ὅμως κρίσεις καὶ σχόλια, χαρακτηριστικῶς ρίπτουν τὸ σύνθημα: Ἀνοικτὰ τὰ μάτια καὶ κλειστὸ τὸ στόμα.

Μόλις ἐξεδόθη

Η

Α' ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Κείμενον—Ἑρμηνεία—Σκέψεις

Ἐπιμελεῖα π. Ἰγνατίου Μπέτση

Τιμὴ ὀρχ. β.—

Παραγγελίαι: π. Ἰγνατίου Μπέτσην

Ἀχιλλέως 20.—Ἀθήναι

Χριστιανικαὶ διδασκαλί

ΠΕΡΙ ΜΝΗΣΙΚΑΚΙΑΣ

Ναθαναὴλ Ἱερομονάχου

Ὁ Ἱερομόναχος Ναθαναὴλ ὑπῆρξε ρήτωρ τῶν χρόνων τῆς ἀλώσεως. Σώζονται δέκα περίπου λόγοι του εἰς τὸν ὑπ' ἀριθ. 103 κώδικα τῆς βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς. Εἶναι ρήτωρ διδασκτικὸς γεμάτος ἀξίωμα καὶ ἱεροσοπρέπεια.

Βούλομαι πάλιν, ἀδελφοί μου καὶ τέκνα, παρακινήσαι, λέγων μικρὸν πρὸς ὑμᾶς. Καὶ μὴ βαρυνθῆτε παρακαλῶ. Ὅτι ὀλίγον καὶ μικρὸν ἐστὶ τὸ βούλομαι λαλήσαι ὑμῖν. Λέγει γὰρ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅτι ἐὰν ὅλον τὸν κόσμον κερδίσῃ ἄνθρωπος καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ, τί τὸ ὄφελος;

Λοιπὸν πολλὰ πράγματα εἰσὶ τὰ ἀπολοῦντα τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ ἴσον τῆς μνησικακίας οὐκ ἐστὶ. Ὁ γὰρ ἔχων μνησικακίαν μετὰ τοῦ γείτονος αὐτοῦ οὐ δέχεται ὁ Θεὸς τὴν προσευχὴν αὐτοῦ οὔτε τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ, οὔτε τὴν ἐλεημοσύνην. Ἀλλὰ ἀποστρέφεται αὐτὰ καὶ οὐκ ἀποδέχεται. Ἀλλὰ μισεῖ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον καὶ ἀποστρέφεται, ὥσπερ αὐτὸς ἀποστρέφεται τὸν ἀδελφόν καὶ τὸν πλησίον αὐτοῦ καὶ τὸν γείτονα. Καὶ ὥσπερ οὐ συγχωρεῖ τοῦ πταίσαντος αὐτοῦ, οὕτως οὐδὲ ὁ Θεὸς συγχωρεῖ αὐτοῦ.

Ἦξευρε χριστιανὲ ὁ ἔχων μνησικακίαν, οὐδὲ ψαλμωδία σὲ ὀφελήσουν οὐδὲ μνημόσυνα, οὔτε λειτουργίαι, οὔτε ἐλεημοσύναι, οὔτε εὐχέλαια, οὔτε παρακλήσεις. Οὐδὲ ἄλλος τόπος σὲ ἀναμένει εἰμὴ ἡ κόλασις καὶ τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον. Ὁ σκόληξ ὁ ἀκοίμητος, ὁ τάρταρος, ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. Εἰ δὲ ποιήσεις ἀγάπην καθαρὰν μετὰ τὸν ἀδελφόν σου, ὅσα ἁμαρτήματα ἔχεις, θάρρος ἔχεις εἰς τὸν Θεὸν ἵνα σοὺ συγχωρήσῃ.

Οὐ φοβεῖσαι ἄνθρωπε, μήπως ἔλθῃ ἐξαίφνης ὁ θάνατος καὶ ἀρπάσῃ σε; Καὶ πορευθεῖς εἰς τὴν κόλασιν; Καὶ τίς σὲ λυτρώσει τῆς ἀνάγκης ἐκείνης τῆς φοβερῆς; Οὐδεὶς. Οὔτε παινή, οὔτε μήνηρ, οὔτε ἀδελφός, οὐκ ἀδελφή, οὔτε υἱός, οὔτε θυγάτηρ. Καὶ οὐαὶ σοὶ ταλαίπωρε χριστιανέ.

Πόσον ἁμαρτάνομεν καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ παροργίζομεν τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ πάλιν οὐκ ὀργίζεται ἡμᾶς. Πόσες βλασφημίες, πορνείας, κλεψίας, μεθυσίας, πλεονεξίας, ἀρπαγές, λοιδορίες, ἀργολογίες, γέλια, χοροὺς τραγωδίας, ὀρχήσεις, κατακρίσεις, φθόνους καὶ ἄλλα μύρια καὶ ἀναρίθμητα ἁμαρτήματα ἃ παροργίζουν τὸν Θεὸν νύκτα καὶ ἡμέραν,

Καὶ πάλιν οὐκ ὀργίζεται ἡμᾶς, οὐδὲ ἀποστρέφεται, ἀλλὰ ἀνατέλλει τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους καὶ βρέχει ἐπὶ ἀγαθοὺς καὶ πονηροὺς. Σὺ δὲ ἐλεγνὲς ἄνθρωπε διὰ μικρὸ σφάλμα τοῦ ἀδελφοῦ σου, οὐ θέλεις συγχωρήσει αὐτῷ. Καὶ πῶς σοὶ θέλει συγχωρήσει ὁ Θεὸς τὰ βαρέα καὶ πολλὰ σου ἁμαρτήματα, ἃ πταίεις τοῦ Θεοῦ καθ' ἑκάστην ἡμέραν; Οὐκ ἔχεις νοῦν ἀδελφέ; Οὐκ ἔχεις γνῶσιν; Τί μελετᾷς; Ἔως πότε λογίζεσαι, ἵνα περιπατεῖς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον; Ἔως τὸ τέλος τοῦ κόσμου τούτου; Καὶ πάλιν τέλος ἔχεις.

Τό λοιπὸν ἀδελφοί παρακαλῶ ἵνα μὴ ἔχετε ἔχθραν ἢ κακίαν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν καὶ ἔρχεσθε ἀσυγχώρητοι. Καὶ μάθετε ἀδελφοί τὸν καρπὸν τῆς μνησικακίας. Οὐ ποιεῖ ἄλλον καρπὸν ἢ μνησικακία

εἰμὴ πόλεμον καὶ φθόνον, χαμὸν πραγμάτων, ἀπώλεια παιδίων. Καὶ πτωχείαν, Καὶ φθόνον αὐθεντίας. Καὶ τέλος ψυχῆς τὴν ἀπώλειαν.

Ἀκουσον δὲ καὶ τῆς μακαρίας ἀγάπης τὸν καρπὸν καὶ τὸ τέλος. Ὁ ἔχων τὴν ἀγάπην, πρῶτον ἔχει τὸν Θεὸν φίλον καὶ τὸν διάβολο ἐχθρόν. Καὶ πάντοτε ὅπου πορεύεται ἀποκτίζει φίλους, ἀγαπᾶται ὑπὸ πάντων. Ἐπαινοῦν αὐτὸν ἅπαντες. Τιμῶσιν αὐτὸν οἱ ἄρχοντες. Ἡ αὐθεντία σέβεται αὐτὸν ὡς καλὸν ἄνθρωπον. Καὶ πάντες εὖχονται αὐτὸν καὶ εὐχαριστοῦν. Καὶ τὸ τελευταῖον, κληρονόμος γίνεται τῆς βασιλείας τῶν Ὀυρανῶν, ἧς γένοιτο πάντα ἡμᾶς ἐπιτύχειν.

Ἡ «ΕΞΕΛΙΞΙΣ» Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὡς φαινόμενον πνευματικῆς καταπτώσεως (Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης σελίδος)

Σταματῶμεν ὁμῶς ἐδῶ διὰ νὰ συνεχίσωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον διὰ νὰ ἰδοῦμεν πῶς καὶ οἱ Πατέρες καὶ αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ατεδίκασαν ἐγκαίρως πᾶσαν καινοτομίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὡς καταγγέλουσα αὕτη ψευδὴ ἢ ἐλλειπῇ τὴν πίστιν μας!... Διότι ἐκεῖνος ποὺ λέει ὅτι θέλει νὰ διορθώσῃ κάτι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑποδηλοῖ ὅτι αὐτὸ τὸ «κάτι» ἦταν **ἐσφαλμένο** ἐν αὐτῇ ἐπὶ 20 αἰῶνας καὶ τὸ σοφὸ τους μόνον κεφάλι τὸ ἀντελήφθη! Διὰ τοῦτο λένε οἱ «διορθῶνται τῶν κακῶς κειμένων», οἱ «ἀνακαινίσται» καὶ οἱ «μοντερνισταί» ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ διορθώσουν τὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ!.. Μὰ «διόρθωσις» χωρεῖ ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει **σφάλμα**! Ὑποδηλοῦν ἄρα αὐτοὶ οὕτω ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μέχρι τῆς ἐποχῆς ποὺ ἀνεκάλυψαν (!) αὐτοὶ τὸ σφάλμα δὲν κατεῖχε τὴν **Ἀλήθειαν** ἀλλ' εὗρίσκετο εἰς τὸ σκότος! Ἰδοὺ βλασφημία ἀνήκουστος! Ἡ τὸ ἅλο ποὺ λένε ὅτι ἠθέλησαν νὰ συμπληρώσουν κάτι ποὺ ἔλειπε ὁμολογοῦντες οὕτω ὅτι ἄχρι τοῦδε ἡ Ἐκκλησία ἦταν ἐλλειπὴς καὶ ἀσυμπλήρωτος! Ἀλλή πρωτοφανὴς βλασφημία! Ὁ ἐνσαρκωθείς Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐδίδαξε καὶ ἀπεκάλυψε ἐν μέρει καὶ τὰ ὑπόλοιπα τὰ ἔφησε νὰ τὰ βροῦν οἱ παχυλοὶ ὕλισται τῆς ἐποχῆς μας! Καὶ ναὶ μὲν ἔστειλε τὸν παρὰ κλητὸν Του καὶ αὐτὸς ἐδίδαξε καὶ καθοδήγησε καὶ διηύθυνε τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους τῶν Πατέρων εἰς τὴν ὁρθὴν διατύπωσιν τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως ἥτις ἔκτοτε ὁμῶς ἐσφράγισται μὴ ἐπιδεχομένη οὔτε μείωσιν οὔτε αὐξήσιν καθὼς ἐδογματίσεν ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος!.. Νὰ γιατί πιστεύομεν ἀπόλυτα ὅτι ὅπου παρατηρεῖται τάσις ἀνακαινισμού ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅπου **ἀνεδραφικοὶ κραυγισμοὶ** διαμαρτυρίας ἀκούγονται διὰ τὰς ἀγίας παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας μας ἐκεῖ ἀσφαλῶς θὰ βροῦμεν τὴν μεγαλύτεραν πνευματικὴν κατὰ πτωσιν ἐκεῖ θὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἡ πνευματικὴ παρακμὴ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἐφθασε εἰς τὸ κατακόρυφον.

Ἐκπαράκλησις

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφειλόντας ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ ἄλλας πρὸς τὸν **ἑρδὸν ἀγῶνα** ὀφειλὰς, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς **συνδρομὰς** των. Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες **ἐπιστάγας** καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσι **ἐπισθεν** τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Μία ἀπάντησις εἰς τὸ «Βῆμα»

Ἡ τόσον, κατὰ τὰ ἄλλα, ἐγκριτος Ἀθηναϊκὴ Ἐφημερίς «Βῆμα» δημοσιεύει σχόλιον (25-7-57) δι' οὗ συνιστᾷ «ὅτι πρέπει νὰ ληφθοῦν μέτρα πρὸς τετραμυσμὸν τῆς δράσεως τῶν παλαιοημερολογιτῶν»

Ἐὰν πράγματι πιστεύῃ εἰς τὴν σύστασιν αὐτὴν ἢ ἐν λόγῳ ἐφημερίδας, τότε θὰ πρέπει νὰ ἀλλάξῃ τὸν τίτλον τῆς, μετονομαζομένης εἰς «Δεσμά» «Δουλεία» καὶ, ὅτι εἶναι τοῦλάχιστον περιεργὸν ἑλληνικὴ ἐφημερίς θεωροῦσα ἑαυτὴν βῆμα φιλελευθέρων ἀρχῶν νὰ προτείνῃ διαγμοὺς ἐν 20ῳ αἰῶνι.

Τώρα διὰ τὰ κατορθώματα τοῦ περιφερομένου εἰς Ἀδριανὴν κληρικὸν εὐθύνεται ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ πολιτεία, αἵτινες διὰ τῆς ἀψυχολογικοῦ εἰσαγωγῆς τοῦ Γεηρογανθοῦ ἡμερολογίου διέσπασαν τὴν ἐνότητά τοῦ θεοσεβουσίου Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ διὰ τῆς ἐν συνεχείᾳ ἀρνήσεως τῆς συνταγματικῆς περιφρονησεως τῆς ἐλευθερίας τῆς θεοσεβουσικῆς συνειδήσεως τῶν Ἑλλήνων παλαιοημερολογιτῶν ἤνοιξαν τὸν δρόμον εἰς πολλὰ ἔκτροπα.

«Ἀλληλοτροπώμενοι»

Ἐπὶ τέλους τὸ βόηκον; Ἀλληλοτροπώνονται οἱ παλαιοημερολογίται (Βῆμα 27-7-57) καὶ τὸ υπερτονίζουσιν διὰ τὰ τὸ παρουσιάζουσιν ὡς σύμπτωμα παρακμῆς τοῦ κινήματος! Βεβαίως δὲν ἀρνούμεθα ὅτι εἶναι λυπηρὸν τὸ φαινόμενον τῆς ἐσωτερικῆς διαμάχης!

Δὲν εἶναι ὅμως ἰδιαιτέρον γνώρισμα τοῦ παλαιοημερολογιακοῦ κινήματος. Διὰ τὰ ἀφῆσμεν τὴν ἱστορίαν καὶ νὰ ἐλθῶμεν εἰς τὴν σύγχρονον πραγματικὴν κατάστασιν μὴπως δὲν ὑπάρχουν πατέρες Ἀλληλοδοκῶμενοι εἰς τοὺς κόλπους τῆς κρατούσης ἐκκλησίας; Ἐπιφυλασσόμεθα νὰ ἀναγράψωμεν ὀνόματα περιδοκῶν καὶ προσώπων, ἅτινα Ἀλληλοτροπώνονται ἰδίως κατὰ τὰς παραμονὰς Ἀρχιεπισκοπικῶν ἐκλογῶν, διότι εἶναι γὰρ σὺ εἰς ὅλους.

Ἄλλωστε οἱ παλαιοημερολογίται ἀνεξαρτήτως τῆς ἐσωτερικῆς μορφῆς τοῦ μετώπου εἰς τὸ ὅποιον ἀνήκουν εἶναι θανάσιμοι ἐχθροὶ τῆς Μασσοσίας καὶ τῶν ἀντορθόδοξων νεωτερισμῶν σημειοῦν εἰς τὸ ὅποιον συναντῶνται ὁλοκαὶ δὲν θὰ ἀργήσουσιν διὰ τῆς ἀδιασφάλτου ἐνότητος τῶν νὰ ἀπογοητεύσουν τὰς φροῦδας ἐλπίδας τῶν ἀπόπειαν ναιμεθοδεῶν τοῦ ὁρατοῦ κινήματος τῆς εὐσεβείας.

Κοινωνικὴ κίνησις

Τὴν Κυριακὴν 14/7/1957 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Τριᾶδος Αἰγάλεω καὶ ἐνώπιον πολυπληθοῦς πλὴν (τῶν 1.000 ἀτόμων), ἐκκλησιασματος ἡδολογήθη ὁ γάμος τῆς εὐγενεστάτης διδος Ἑλένης Πεσματζόγλου μετὰ τοῦ ἐντιμοτάτου κυρίου Θεοδώρου Κιοσκέρη, ὑπὸ τοῦ αἰδουσιμότητος ἱερέως Κ. Στυλιανοῦ Παπαδοπούλου. Ἡ νύμφη εἶναι θυγάτηρ τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ ἀκαταπονήτου ἀδελφοῦ τοῦ ἀγῶνος μας κ. Γεωργίου Πεσματζόγλου.

Σχετικῶς ὁμιλήσεν ὁ ἱερολογιώτατος ἱεροδιάκονος κ. Στυριδῶν Ἐρμογένης. Εὐχόμεθα νὰ ζήσουν.

Ὁ θάνατος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν

Με πραγματικὴν θλίψιν ἐληροφορήθημεν τὸν θάνατον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Δωροθέου. Ἐπρόκειτο περὶ ἐκκλησιαστικοῦ ἀγδρὸς εὐρυτάτης ἀντιλήψεως, δικαιοῦσαν τὴν κίνησιν μας καὶ ὁμιλήσαντος πολλὰς μὲ κατανόησιν καὶ συμπάθειαν.

Ἐὰν ἐπέξῃ πολλὰ θὰ ἐτακτοποιῶντο. Δὲν γνωρίζομεν ποῖος θὰ τὸν διαδεχθῇ γνωρίζομεν, ὅτι ὁ χορὸς τῶν μνηστῆρων ἤρχισεν, χωρὶς ὁ θάνατος νὰ συγκινήσῃ καὶ τὸ ὄψος τῶν ἐκκλησιαστικῶν εὐθυμῶν νὰ συστέλλῃ. Ἐν μόνον διεγείρει ἡ ἀνεσις τοῦ ἀξιώματος ὑπὲρ ἧς αἱ ἀξίαι τίθενται εἰς ἥσσονα μοῖραν.

Καὶ ὅμως ὅλα ἐδῶ μένουσιν ἐν μόνον ἀπέρχεται ἡ ψυχὴ, τὴν ὅποιαν οὐδόλως ἐπιμελούμεθα καὶ ἀρχόντες καὶ ἀρχόμενοι.

Χ.Ε.Ν. (Χριστιανικὴ Ἑνωσις Νέων)

ὑπόπτου προελεύσεως ὁργάνωσις ἔχουσα ὡς ἐμβλημα ὅχι τὸν Σταυρὸν ἀλλὰ τὸ τρίγωνον (περιεργὸς συμβολισμὸς ξένος πρὸς τὴν χριστιανικὴν παράδοσιν). Ἐδῶσε ἐπὶ τέλους ἐξετάσεις εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Γλυφάδας.

Ἐκεῖ διὰ «φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς» διοργάνωσε μίαν δλονύκτιον διασκέδασιν τῆς ὁποίας αἱ δαπάναι τῆς ἐμφανίσεως ὑπερέβησαν τὸ 1.000.000 [ἐν ἑκατομύριον] ἐὰν τώρα εἰς τὴν δαπάνην αὐτὴν προσθέσωμεν τὰς βδελουρὰς ἀναθυμιάσεις τῆς σαρκὸς κατὰ τὰς τοιαύτας παννυχίδας τοῦ Διαβόλου καὶ τὰ πιθανὰ ἀτοπήματα (μετρωτάτη ἐμφρασις) θὰ ἔχωμεν μίαν χώραν Γεγερονητῶν εἰς τὴν ὅποιαν διαιτῶνται δαιμονιζόμενοι καὶ βόσκουν χοῖροι.

Ἐρωτῶμεν λοιπόν: Ἀνταί εἰς μίαν τοιαύτην «χώραν μακρὰν» νὰ εὐδοκίμησιν τὸ ἄνθος τῆς φιλανθρωπίας; Ἡ φιλανθρωπία εἶναι ἰδανικὸν καὶ ἀξία τροφοδοτουμένη ἀπὸ τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς χάρις τοῦ πλησίον θυσίας. Κάθε ἄλλο παρὰ φιλανθρωπίαν ἐξυψηροτῶν τοιαῦται «έορτα». Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς ὁ Διάβολος ἐπενδύει διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἀκόλαστα γύναια καὶ βλακομόρφους κυρίους ὥστε αἱ πράξεις τῶν νὰ ἀποκρύπτονται ἀπὸ τὸ κοινόν!

Ἀφίξεις ἐκλεκτοῦ συνεργάτου

Κατ' αὐτὰς ἀφίχθη ἐξ Ἀγίου Ὄρους ὅπου μετέβη πρὸς μελέτην τοῦ Ὁρθόδοξου μοναχισμοῦ καὶ συνεργασίαν μὲ τοὺς αὐτόθι παράγοντας ὁ ἐλλογιμώτατος θεολόγος κ. Σταῦρος Καραμήσιος.

Ἐλπίζομεν διὰ καὶ πάλιν ἡ συνεργασία του θὰ ἀποβῇ ἐπωφελεῖς διὰ τὴν πορείαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἔχοντος ἀνάγκην συνεργασίας ὁλων τῶν παραγόντων καὶ συνεργατῶν αὐτοῦ.

Ἐκλεκτὸν συνεργασίαν

Ὁ κ. Τριανταφύλλου Εὐθ. μᾶς ἀπέστειλε ἐκλεκτὴν συνεργασίαν τὴν ὅποιαν θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Ἀναγγελία Ἀγρυπνίας

Κατὰ τὴν μνήμην τῆς Ἀγίας Ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς πανηγυρίζει ἡ φερώνυμος Ἱερὰ Μονὴ τοῦ δαιμνίστου πατρὸς Ἱερωνύμου παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Πάρνηθος. Θὰ γίνῃ ἀγρυπνία.

Ἐπίσης πανηγυρίζει ἡ παρὰ τὸ Μοναστηράκι (Διοσκουράν 6) ἱε. ὁς Ναὸς Ἀγίας Παρασκευῆς. Θὰ γίνῃ κατανυκτικὸς ἑσπερινὸς ἀφ' ἑσπέρας καὶ λαμπρὰ λειτουργία τὴν ἡμέραν.

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

Φέρεται εἰς γνώσιν τῶν εὐσεβῶν ἐν Χριστῷ, ἀδελφῶν ὅτι τακτικῶς κηρύττεται ὁ Λόγος τοῦ Κυρίου ἐκτὸς τῶν ὅφ' ἐκάστου ἐφημερίου κηρυγμάτων καὶ ὡς κάτωθι:

α) Ἐκάστην Κυριακὴν ἀπόγευμα—εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ζαοδόχου Πηγῆς ἐν Πειραιεῖ (συννοικία Ἀγίας Σοφίας) ὥρα 6 1/2 μ.μ.

β) Ἐκάστην Τετάρτην ἀπόγευμα εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν Γραφείων ἡμῶν (Νίκης 33) ὥρα 6 1/2 μ.μ.

γ) Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Θείας Λειτουργίας ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἀγίου Φιλίππου Πειραιῶς (συννοικία Καμίνια) ἀνά δεκαπενθήμερον.

Υπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρετᾶκος
Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 83